

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **NOREK, s.r.o.**, IČ: 13502956,
sídlem Jarošovská 251, 377 01 Jindřichův Hradec II
zastoupen Mgr. Jiřím Kučerou, advokátem
sídlem Opletalova 1418/23, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**,
sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 2. 9. 2021, č. j. MZE-42087/2021-11181,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra zemědělství (dále jen „žalovaný“), jímž zamítl jeho rozklad proti výroku II. rozhodnutí Ministerstva zemědělství (dále jen „ministerstvo“) ze dne 3. 5. 2021, č. j. MZE-26492/2021-18134, sp. zn. 15ZK3500/2021-18134, kterým ministerstvo zamítlo část žádosti žalobce o poskytnutí kompenzačního příspěvku a kompenzační příspěvek ve výši 63 326 513 Kč neposkytlo; a prvostupňové rozhodnutí ministerstva potvrdil.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že dne 11. 2. 2021 podal žalobce žádost podle § 29c odst. 3 zákona č. 246/1992 Sb., zákona České národní rady na ochranu

zvířat proti týrání (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), v níž požádal o kompenzační příspěvek ve výši 41 436 000 Kč, následně byla žádost na základě povolení změny rozšířena na kompenzační příspěvek v celkové výši 100 826 513 Kč (dále jen „žádost“). Ustanovení § 29c zákona na ochranu zvířat přitom upravuje ukončení provozu chovu zvířat výhradně nebo převážně za účelem získání kožešin do 31. 1. 2019 a kompenzační příspěvek ke zmírnění dopadů tohoto ukončení na chovatele.

3. V prvostupňovém rozhodnutí ministerstvo uvedlo, že žalobce splňuje podmínky pro poskytnutí kompenzačního příspěvku dle § 29c zákona na ochranu zvířat a rozhodlo výrokem I. o poskytnutí kompenzačního příspěvku ve výši 37 500 000 Kč, kterou vypočítalo násobkem částky dané § 29c odst. 7 zákona na ochranu zvířat a nejvyššího počtu zvířat zjištěného u žadatele při kontrolách veterinární správy provedených v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018. Zbývající část žádosti ministerstvo výrokem II. prvostupňového rozhodnutí zamítlo, neboť poskytnutí kompenzačního příspěvku ve výši 63 326 513 Kč nemělo oporu ve spisovém materiálu.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž namítal obdobně jako v žalobě. O rozkladu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž uvedl, že dle § 29c zákona na ochranu zvířat se kompenzační příspěvek neposkytuje za skutečné počty zvířat, které kdy chovatel reálně choval, dle ceny v místě a čase obvyklé, ale ve výši součinu zákonem stanovené hodnoty za jednotlivé zvíře v penězích, násobené zákonem stanoveným počtem zvířat.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v žalobě shrnul, že je chovatelem, který provozoval chov zvířat pro kožešinu a svou činnost ukončil do 31. 1. 2019, pročež si podal žádost.
6. V *prvním žalobním bodu* namítal, že ministerstvo v rozporu se zákonem na ochranu zvířat nesprávně stanovilo nejvyšší počet chovaných zvířat zjištěný při kontrolách v letech 2014 až 2018, přičemž tento nesprávně zjištěný počet zvířat měl přímý dopad na výši přiznaného kompenzačního příspěvku, a žalovaný tento postup potvrdil.
7. Uvedl, že pro určení počtu chovaných zvířat jsou rozhodné kontroly krajské veterinární správy (dále jen „KVS“) u něj učiněné v letech 2014 až 2018. Namítal, že tyto kontroly nebyly zaměřeny na určování počtu zvířat, nýbrž na kontrolu jejich podmínek života. Počty kontrolovaných zvířat, ani počty zvířat v hospodářství v den kontroly, tak často neodpovídají skutečným počtům chovaných zvířat v daném roce a ignorují cyklický průběh chovu. Vysvětlil, že pokud např. kontrola proběhla po datu usmrcení (zkožkování) chovných samců, tito se do kontrolovaného počtu nepromítli a při zohlednění pouze počtu zvířat kontrolovaných či přítomných při dané kontrole by za ně chovatelé nedostali odškodnění. Zákon na ochranu zvířat však určuje, že počet chovaných zvířat se stanoví jako nejvyšší počet zvířat zjištěných při kontrolách KVS, nikoli zvířat kontrolovaných či přítomných při jedné kontrole. Navíc zákon výslovně hovoří o nejvyšším počtu zjištěném v daných letech, nikoli v rámci jedné kontroly. Pokud tedy např. KVS při kontrole na jaře zjistila 550 samců a při kontrole na podzim téhož roku zjistila 10 000 mláďat a 2 500 samic, je nepochybné, že při kontrolách KVS bylo zjištěno, že v daném roce choval 10 000 mláďat, 2 500 samic a 550 samců, celkem tedy 13 050 zvířat. Postup ministerstva a žalovaného, v němž se omezili výhradně na počet zvířat zjištěný při individuálních kontrolách, je v tak v rozporu se zákonem na ochranu zvířat a jeho účelem. Tímto účelem je dle žalobce poskytnutí adekvátní kompenzace chovatelům, kteří byli nuceni ukončit svou činnost v důsledku zákazu chovu zvířat na kožešiny. S odkazem na znění § 29c odst. 7

zákona na ochranu zvířat uvedl, že je zřejmé, že kompenzace se poskytuje za každé chované zvíře zjištěné při kontrolách KVS v daném roce.

8. Odmítl tvrzení žalovaného, že z žádného ustanovení zákona na ochranu zvířat neplyne, že by nejvyšší počet zvířat měl být zjišťován za období kalendářního roku. Zákon totiž v § 29c odst. 3 výslovně stanoví, že žadatel v žádosti uvede počet zvířat v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018. Ustanovení § 29c odst. 8 zákona na ochranu zvířat proto nelze interpretovat restriktivně tak, jak to činili ministerstvo a žalovaný, tj. že nejvyšším počtem chovaných zvířat je jejich nejvyšší počet zjištěný při jedné individuální kontrole. Dodal, že tato interpretace navíc vede ke zcela zjevné nespravedlnosti mezi jednotlivými chovateli, dotčenými zákazem chovu. Je tomu tak proto, že počty zvířat, uvedených v protokolech o kontrolách KVS, se výrazně liší v závislosti na tom, kdy kontrola proběhla. Kontrola činěná před pářením např. zahrnuje pouze chovné stádo (samce a samice), avšak nikoliv nenarozená mláďata. Kontrola provedená po páření již zahrnuje pouze chovné samice (samci byli po páření usmrceni, mláďata se ještě nenarodila), kontrola po narození mláďat zahrnuje chovné samice a mláďata, kontrola provedená před úhynem zvířat z přirozených příčin tato zvířata zachycuje, kontrola provedená po úhynu zvířat už však nikoliv, a podobně. U jednotlivých chovatelů přitom byly kontroly prováděny v různých obdobích, u některých chovatelů bylo provedeno i více kontrol ročně, u některých pouze jedna. Interpretace ministerstva a žalovaného tak nedůvodně zvýhodňuje ty chovatele, u nichž kontrola proběhla ve „výhodnější“ době nebo vícekrát. Konstatoval, že výklad zákona, podle něž by z jednotlivých protokolů o kontrole bylo zapotřebí zjistit celkový počet zvířat chovaných chovateli v jednotlivých letech, by umožňoval stanovit počet chovaných zvířat přesněji, nerovnost mezi chovateli minimalizovat a poskytnout jim adekvátnější kompenzace. Dodal, že za situace, kdy je z protokolů o kontrolách KVS a dokladu KVS, do něhož byly údaje z jednotlivých protokolů přeneseny, ve vzájemné souvislosti možné zjistit přesnější celkové počty chovaných zvířat v jednotlivých letech, je povinností ministerstva v rámci rovného a spravedlivého přístupu k chovatelům tento přesnější počet stanovit. Opačný přístup chovatelům odnímá právo na rovný přístup k jejich právům tak, jak je zakotveno v § 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a v čl. 1 Listiny základních práv a svobod.
9. Následně žalobce na příkladech z roků 2014 a 2018 ilustroval, jak ministerstvo dle jeho názoru nezohlednilo všechna chovná zvířata, která zohlednit mělo (poukázal především na to, že při kontrole KVS v březnu 2014 a březnu 2018 byl zjištěn určitý počet zvířat v kategorii „*norek samec plánované usmrcení*“, zatímco v protokolech o kontrolách z listopadu 2014 a října 2018 již tito samci zahrnuti nejsou). Z těchto podkladů tedy jednoznačně vyplývá, že při kontrolách KVS v letech 2014 a 2018 byl zjištěn větší počet zvířat, než který byl uveden v protokolu o kontrole KVS z listopadu 2014 a října 2018.
10. Doplnil, že doklad KVS, z něhož ministerstvo při stanovení výše kompenzačního příspěvku vycházelo, a který obsahoval počty chovaných zvířat pro jednotlivé kontroly KVS (ve dvou sloupcích „*Počet zvířat na hospodářství v den kontroly*“ a „*Počet zvířat kontrolovaných*“), navíc neobsahuje informace o úhynech zvířat, a to na rozdíl od jednotlivých protokolů o kontrole KVS. Např. v protokolech o kontrole KVS z listopadu 2014 je uvedeno, že: „*ke dni kontroly v roce 2014 úhyny u samic 8,1 %, u mláďat 5,6 %*“, je tedy nepochybné, že žalobce v daném roce choval rovněž tato uhynulá mláďata a samice nad rámec zvířat na hospodářství v den kontroly. Obdobné ostatně platí i o chovaných mláďatech a samcích, kteří jsou chováni pouze po část roku, a to u mláďat od jejich narození (květen) do doby kožkování (podzim téhož roku) a u samic do doby páření

(jaro). K tomu uvedl, že pro posouzení, zda zvíře choval, není rozhodující, zda zvíře bylo v průběhu roku usmrceno za účelem získání kožešiny či zda zemřelo z jiných příčin, a že zákon na ochranu zvířat neváže nárok na kompenzační příplatek na délku života chovaného zvířete, ale jen na skutečnost, že jej chovatel choval a zvíře bylo zjištěno při kontrole KVS. Dodal, že tvrzení ministerstva, že by uhynulá či usmrcená zvířata nemohla být při kontrole KVS zjištěna, je absurdní. Podzimní kontroly KVS vždy zjišťovaly a zohledňovaly rovněž zvířata, která byla usmrcena při kontrole (a tedy již nechovaná), protože je do celkového počtu chovaných zvířat započítávalo i ministerstvo. Odmítl také argument, že zvířata, která uhynou z přirozených příčin, nemohou být předmětem kompenzačního příspěvku. Z přirozených příčin nepochybně po kontrole KVS zemřela i některá ze zvířat při kontrole kontrolovaných. Úhyn zvířat z přirozených příčin probíhá v průběhu celého roku, nikoliv pouze před kontrolami KVS. Dle logiky žalovaného platí, že zemřelo-li zvíře před kontrolou KVS, žalobce je nechoval a příspěvek mu za ně nenáleží. Pokud však zemře z přirozených příčin až po kontrole KVS, žalobce je choval a příspěvek mu za něj náleží. Za nepřiléhavý dále označil argument žalovaného, že úhyn zvířat nastal z důvodu vyšší moci a neexistují dopady, které by měly být zmírňovány. Zákonodárce v zákoně na ochranu zvířat nerozlišuje mezi důvody úmrtí jednotlivých chovných zvířat tak, že by se do počtu chovaných zvířat měla započítávat jen ta usmrcená chovatelem, nikoli ta, která uhynula z přirozených příčin.

11. Shrnl, že u něj v roce 2014 KVS při kontrolách zjistila celkem 13 812 chovaných norků, nikoli 12 500, jak uvádělo ministerstvo, tudíž kompenzační příspěvek by měl činit 41 436 000 Kč, nikoli přiznaných 37 500 000 Kč. V roce 2018 pak bylo KVS zjištěno 13 100 chovaných zvířat, namísto 12 500, uváděných ministerstvem.
12. Ve *druhém žalobním bodu* namítal protiústavnost ustanovení § 29c zákona na ochranu zvířat. Uvedl, že výše kompenzačního příspěvku stanovená § 29c odst. 7 zákona na ochranu zvířat je v hrubém nepoměru ke skutečné škodě, která mu vznikla. Takto stanovená výše kompenzačního příspěvku nedosahuje ani poloviny skutečné škody, je tak nedostatečná a neadekvátní. Shrnl, že zákonodárce zmařil dosud legální a státem aprobované podnikání, navíc za situace, kdy předtím donutil stávající chovatele nejpozději do 31. 12. 2013 vynaložit milionové investice na zlepšení podmínek chovu v souladu s vyhláškou č. 208/2004 Sb., o minimálních standardech pro ochranu hospodářských zvířat. Konstatoval, že mu v souvislosti se zákazem chovu vznikla značná škoda spočívající především ve zmaření investic, znehodnocení majetku, vyhlazení šlechtěného stáda, nákladů na likvidaci chovu a ušlého zisku. Stát mu přitom přiznal nedostatečné kompenzace a neposkytl mu ani dostatečnou lhůtu k tomu, aby se na ukončení chovu připravil a škodu minimalizoval, což je rozporné se zásadami demokratického státu. Konstatoval, že zákaz chovu kožešinových zvířat představuje zásadní obrat vůle zákonodárce, přičemž takový obrat sice není přímo vyloučen, existuje-li pro něj zásadní důvod, nelze jej však učinit bez dalšího. K tomu citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2001, Pl. ÚS 5/01, podle kterého musí existovat rozumný vztah proporcionality mezi použitými prostředky a sledovanými cíli. Odkázal také na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2006, Pl. ÚS 38/04 a uvedl, že zákonodárce musí při změně právní regulace zohledňovat dosavadní právní stav a změny musí provádět citlivě. Poukázal také na to, že v dalších státech Evropy bylo chovatelům poskytnuto dostatečné přechodné období k ukončení chovu, nebo dostatečná kompenzace, případně kombinace obojího.
13. Konstatoval, že jelikož zákon na ochranu zvířat stanovil naprosto nedostatečné přechodné období, je pro zachování zásad demokratického státu nezbytně nutné chovatele

kožešinových zvířat za zmaření jejich podnikání náležitě odškodnit. Dodal, že si je vědom toho, že jím požadovaná výše kompenzačního příspěvku přesahuje výši, na níž má dle § 29c zákona na ochranu zvířat nárok, ale jelikož je dle něj toto ustanovení protiústavní, požadoval kompenzační příspěvek ve výši skutečné škody – 100 826 513 Kč. Do této škody započítal hodnotu likvidovaného majetku, náklady na odstranění staveb areálu farmy, hodnotu zlikvidovaného stáda a ušlý zisk za období pěti let. Náhradu nemajetkové újmy nepožadoval.

14. Žalobce žádal, aby soud předložil věc Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy a řízení ve věci přerušil. Neshledal-li by soud § 29c zákona na ochranu zvířat protiústavním, pak žádal, aby soud žalobou napadené, jakož i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

15. Ve vyjádření k žalobě žalovaný k *prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že zákona na ochranu zvířat nepřipouští dopočet zvířat pro účely dosazení do výpočtového vzorce dle § 29c odst. 7 za jakékoli období, a to ani za období kalendářního roku. K tomu citoval § 29c odst. 8 uvedeného zákona. Konstatoval, že ministerstvo musí při rozhodování o žádosti o kompenzační příspěvek vycházet striktně z obsahu zákonné úpravy. Tato úprava jednoznačně stanoví, že určujícím pro výpočet kompenzačního příspěvku je nejvyšší zjištěný počet zvířat (nikoli např. průměrný), tj. nejvyšší z čísel zjištěných při kontrolách KVS v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018. Závazným podkladem pro tato zjištění je dle § 29c odst. 4 písm. c) zákona na ochranu zvířat doklad vydaný KVS. Dodal, že konstrukce kompenzačního příspěvku formou proměnných dosazovaných do zákonem definované rovnice výpočtu je výhradní záležitostí zákonodárce. Je zcela mimo rámec správní úvahy, jestli zákonodárce mohl či měl konstruovat kompenzační příspěvek jinak, než jak jej stanovil, tedy jako vzorec násobku částky za jednotlivé zvíře a počtu zvířat. Upozornil, že obě veličiny vzorce (hodnota jednoho zvířete – 3 000 Kč norek, 3 900 Kč liška, a nejvyšší počet zvířat zjištěný u chovatele při kontrolách KVS provedených v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018) nejsou vyvratitelnými právními domněnkami, ale právními fikcemi, které konstruuji právní skutečnosti bez nutnosti zkoumat jejich reálnou existenci.
16. Kompenzační příspěvek se neposkytuje za skutečné počty zvířat, které kdy chovatel reálně choval, dle ceny v místě a čase obvyklé, nýbrž ze součinu zákonem stanovené hodnoty za jednotlivé zvíře a zákonem stanoveného počtu zvířat. Na zákonem definovanou rovnici tak nemá jakýkoli dopad např. to, jaké náležitosti a údaje požaduje zákonodárce uvést do žádosti podle § 29c odst. 3 zákona na ochranu zvířat. Konstatoval, že ministerstvo ani on sám neměli důvod zjišťovat, kolik zvířat žalobce choval za celý kalendářní rok, příp. kolik jich žalobci za kalendářní rok uhynulo. Dodal, že jazykový výklad zákona neposkytuje pro právní názor zastávaný žalobcem žádnou oporu.
17. K žalobní námitce nespravedlnosti a nerovnosti mezi chovateli uvedl, že při posuzování věci je třeba vycházet ze zákonné úpravy, která je založena na zjištění počtu zvířat z dokladu KVS dle § 29c odst. 4 písm. c) zákona na ochranu zvířat. Ani KVS není oprávněna čísla libovolně dopočítávat, nýbrž je má převzít z kontrolních zjištění uvedených v protokolech o kontrolách. Zdůraznil, že konstrukce nejvyššího čísla v určitém období je pro chovatele výhodnější, než např. průměr v tomto období. Tato konstrukce přitom platí pro všechny chovatele stejně, a nelze tak hovořit o nespravedlnosti.
18. Dále odmítl požadavek žalobce na zohlednění uhynulých zvířat, neboť tyto počty nelze pro účely výpočtu kompenzačního příspěvku považovat za relevantní. Jestliže chovatel ke

dni kontroly KVS daná zvířata nechoval, a to z jakéhokoli důvodu (úhyn, zkožkování, nenarození), nemohl být při této kontrole jejich počet ani zjištěn.

19. Ke *druhému žalobnímu bodu* zopakoval, že ministerstvo i on sám musí vycházet striktně z obsahu zákonné úpravy, nemohou ji, resp. její aplikaci rozšiřovat. Konstatoval, že z § 29c odst. 7 zákona na ochranu zvířat plyne, že předmětem kompenzačního příspěvku je toliko zmírnění dopadů chovatelům splňujícím podmínky, nepředpokládá se kompenzování a prokazování výše skutečné vzniklé škody.
20. Žalovaný proto žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem

21. Při ústním jednání dne 11. 5. 2022 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud neprováděl dokazování, neboť žalobce na jejich provedení netrval, neboť jsou součástí správního spisu, z něhož soud při rozhodování vychází, provedení těchto důkazů by tak bylo nadbytečné.
22. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Podstatou sporu je zejména posouzení otázky, zda byl žalobci přiznán kompenzační příspěvek v zákonné výši.
24. Mezi stranami není sporné, o jakou výši kompenzačního příspěvku žalobce žádal, skutečnost, že žalobce svou činnost ukončil do 21. 12. 2019, a tedy splňoval podmínky pro přiznání kompenzačního příspěvku dle § 29c zákona na ochranu zvířat. Ze spisového materiálu soud zjistil tyto pro věc podstatné skutečnosti:
25. Dokument KVS ze dne 15. 3. 2021 s názvem Informace ke stanovení kompenzačního příspěvku chovateli zvířat pro kožešiny (tento dokument byl žalobcem nazýván „doklad KVS“, dále tak jen „doklad KVS“) obsahoval tabulku s počty zvířat na hospodářství zjištěných v rámci jednotlivých kontrol KVS. V ní byly uvedeny počty zvířat na hospodářství žalobce v den jednotlivých kontrol a počet kontrolovaných zvířat, přičemž nejvíce zvířat bylo zjištěno kontrolami dne 6. 11. 2014 (cca 12 500 zvířat) a dne 4. 10. 2018 (12 500 zvířat).
26. Při posouzení vyšel soud z následující právní úpravy:
27. Podle § 29c odst. 1 zákona na ochranu zvířat v rozhodném znění *provokuje-li chovatel ke dni nabytí účinnosti § 5 odst. 7 tohoto zákona s vědomím krajské veterinární správy chov zvířat výhradně nebo převážně za účelem získání kožešin (dále jen „chov zvířat pro kožešiny“), ukončí jej v souladu s dosavadními předpisy do 31. ledna 2019.*
28. Podle § 29c odst. 2 téhož zákona *ministerstvo poskytne za podmínek dále uvedených ze státního rozpočtu jednorázový finanční příspěvek ke zmírnění dopadů chovatelům, kteří v rámci podnikatelské činnosti provozují chov zvířat pro kožešiny a svou činnost ukončí v přechodném období podle odstavce 1 (dále jen „kompenzační příspěvek“).*
29. Podle § 29c odst. 4 písm. c) téhož zákona *ministerstvo si od krajské veterinární správy vyžádá doklad vydaný krajskou veterinární správou potvrzující počet chovaných zvířat zjištěný u žadatele při kontrolách krajské veterinární správy provedených v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018.*
30. Podle § 29c odst. 7 téhož zákona *výše kompenzačního příspěvku, který je určen k úhradě skutečné škody, činí 3 000 Kč za každého chovaného norka a 3 900 Kč za každou chovanou lišku. Kompenzační příspěvek za náhradu ušlého zisku se neposkytuje.*

31. Podle § 29c odst. 8 téhož zákona *počet chovaných zvířat pro výpočet podle odstavce 7 se stanoví jako nejvyšší počet zvířat zjištěný u chovatele při kontrolách krajské veterinární správy provedených v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018. V případě právního nástupce podle odstavce 5 věty třetí se započítávají počty zvířat zjištěných u původního chovatele podle věty první.*
32. Soud o žalobě uvážil takto:
33. Soud nevešel na námitky *prvního žalobního bodu*. Soud totiž dospěl k názoru, že výše kompenzačního příspěvku byla stanovena v souladu se zákonem a ministerstvo i žalovaný postupovali při jeho výpočtu správně.
34. Ze znění § 29c odst. 8 zákona na ochranu zvířat zcela jasně vyplývá, že počet zvířat, jímž se vynásobí částka stanovená v § 29c odst. 7 zákona, se stanoví tak, že se z údajů o počtu zvířat zjištěných u chovatele při kontrolách v jednotlivých rocích (2014 až 2018) vybere údaj s nejvyšším počtem zjištěných zvířat. Není tedy vůbec relevantní, že dané kontroly KVS nebyly zaměřeny na zjištění počtu zvířat na hospodářství, ani že se do zjištěných počtů nepromítla případná uhynulá zvířata, ani že kontroly byly prováděny u různých chovatelů v různých datech.
35. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že je z § 29c odst. 7 zákona na ochranu zvířat zřejmé, že kompenzace se poskytuje za každé zvíře zjištěné při kontrolách v daném roce. Naopak z dikce odst. 8 téhož ustanovení je zcela zřejmé, že rozhodný počet je dán tou z kontrol provedených v daném období, při níž byl zjištěn nejvyšší počet zvířat. Z odst. 7 ani 8 uvedeného ustanovení nikterak nevyplývá, že by se měly počty zjištěných zvířat v témže roce jakkoli sčítat, není to ani dost dobře možné. Pokud např. kontrola v březnu 2014 zjistila 550 zvířat a v listopadu téhož roku 12 500 zvířat, logicky nelze mít automaticky za to, že původních 550 zvířat z březnové kontroly netvořilo zároveň část z 12 500 zvířat zjištěných v kontrole listopadové. Soud však znovu opakuje, že ze znění § 29c odst. 8 zákona na ochranu zvířat zcela bez pochyby vyplývá, že rozhodný je počet zvířat, zjištěný při konkrétní kontrole, při níž byl zjištěn nejvyšší počet zvířat v porovnání s ostatními kontrolami za rozhodné období.
36. Relevantní nejsou ani protokoly o jednotlivých kontrolách provedených v rozhodném období. Je tomu tak proto, že z § 29c odst. 4 písm. c) zákona na ochranu zvířat zcela zřejmě vyplývá, že podkladem, z něhož ministerstvo při stanovení výše kompenzačního příspěvku ze zákona vychází, je doklad KVS potvrzující počet zvířat zjištěný u žadatele při kontrolách v rozhodném období (tedy v projednávaném případě doklad KVS), nikoli jednotlivé protokoly o kontrolách. Z těchto protokolů jsou pro obsah dokladu KVS rozhodná pouze zjištěná čísla, tj. počet zjištěných zvířat při konkrétní kontrole, nikoli údaje o úmrtnosti apod. Je tomu tak proto, že dle uvedeného ustanovení ministerstvo vyžádá dokument obsahující informace o počtu chovaných zvířat zjištěných během jednotlivých kontrol, zákon nestanoví, že by bylo třeba zjišťovat další údaje.
37. K tvrzené nespravedlnosti, spočívající v založení nerovnosti mezi jednotlivými chovateli podle toho, kdy u nich kontroly KVS probíhaly, soud sděluje následující. Soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že vzorec pro stanovení výše kompenzačního příspěvku je stejný pro všechny žadatele, aplikuje se na všechny žadatele splňující podmínky pro kompenzační příspěvek stejně, vychází z pevně daných kritérií a není nikterak diskriminační. Skutečnost, že kontroly KVS se u jednotlivých chovatelů uskutečňovaly v různých datech, na tomto závěru nic nemění. Je tomu tak proto, že rozhodné pro stanovení kompenzačního příspěvku jsou kontroly, které u chovatelů probíhaly během let

2014 až 2018, tj. v období pěti let, resp. ta z kontrol, která zjistila nejvyšší počet zvířat. Tyto kontroly probíhaly dle slov žalovaného zpravidla dvakrát ročně, tudíž jich za rozhodné období proběhlo u konkrétního chovatele zhruba 10 a rozhodná pro stanovení výše kompenzačního příspěvku byla pouze jedna kontrola – ta, při níž byl zjištěn nejvyšší počet chovaných zvířat. Soud má proto za to, že i kdyby v jednom roce probíhaly některé z kontrol u některých chovatelů ve „výhodnějším“ období, jak žalobce označil období před úhynem zvířat, a u některých chovatelů v období méně výhodném, v dalším roce zase pravděpodobně bude kontrola probíhat u těchto chovatelů jindy (jak je ostatně vidět i z dat provedení kontrol u žalobce). Soud tedy neshledal, že by mezi chovateli nastala s ohledem na datum kontroly nerovnost.

38. Závěrem soud dodává, že je zcela logické, že počet zjištěných chovaných zvířat při kontrolách nezahrnoval zvířata ještě nenarozená či naopak již uhynulá, neboť ta se na hospodářství v den kontroly pochopitelně nevyskytovala.
39. Soud nevěšel ani na *druhý žalobní bod*, v němž žalobce namítal protiústavnost § 29c zákona na ochranu zvířat, a proto nevyhověl žalobcovu požadavku na předložení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy.
40. Žalobce jako důvod protiústavnosti uvedeného ustanovení jmenoval neadekvátnost výše kompenzačního příspěvku, stanoveného výpočtem dle § 29c odst. 7 zákona na ochranu zvířat, a neposkytnutí dostatečného přechodného období k ukončení chovu zvířat.
41. Soud k tomu uvádí, že chov a usmrcování zvířat výhradně nebo převážně za účelem získání kožešin byl zakázán § 5 odst. 7 zákona na ochranu zvířat, který nabyl účinnosti 1. 10. 2017. Od té doby měli chovatelé dle § 29c odst. 1 téhož zákona ukončit takový chov, a to do 31. 1. 2019. Přechodné období tak činilo více než rok a čtvrt. Soud má za to, že takto stanovené přechodné období je dostatečné k ukončení chovu zvířat, a to i vzhledem ke koloběhu života norků, jak jej žalobce popisoval v žalobě (tedy že mláďata a samce chová chovatel jen část roku, mláďata do doby kožkování a samce do doby páření, viz bod 78. žaloby).
42. Pokud se týká namítané nedostatečnosti kompenzačního příspěvku, soud uvádí, že výši a způsob výpočtu kompenzačního příspěvku neshledal protiústavními. Žalobce nerozporuje ústavnost zákazu chovu a usmrcování zvířat dle § 5 odst. 7 zákona na ochranu zvířat, pouze výši kompenzačního příspěvku, která je dle něj neadekvátní škodám, které chovatelům v souvislosti s tímto zákazem vznikly. K odkazu na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 5/01 soud sděluje, že výše kompenzačního příspěvku není v rozporu s obsahem uvedeného nálezu. Chovatelé automaticky nedisponovali jakýmkoli nárokem na kompenzaci ukončení chovu zvířat. Bylo pouze na vůli zákonodárce, aby určil, zda za zákaz chovu zvířat výhradně nebo převážně za účelem získání kožešin poskytl chovatelům nějakou kompenzaci. Zákonodárce tak učinil právě v § 29c zákona na ochranu zvířat, nadto stanovil výpočet takovým způsobem, který je pro chovatele výhodnější, než jiné způsoby (např. žalovaným zmiňovaný průměrný počet zvířat zjištěných kontrolami u chovatele v rozhodném období). Soud tedy nemá za to, že by uvedené ustanovení bylo protiústavní. Soud zdůrazňuje, že se dle § 29c odst. 2 citovaného zákona jedná „o *jednorázový finanční příspěvek ke zmírnění dopadů chovatelům, kteří v rámci podnikatelské činnosti provozují chov zvířat pro kožešiny a svou činnost ukončí v přechodném období podle odstavce 1 (kompenzační příspěvek)*, nikoli o kompenzaci všech dopadů.
43. Vzhledem k tomu, že soud neshledal § 29c zákona na ochranu zvířat protiústavním, neshledal ani důvod pro postup dle § 95 odst. 2 Ústavy.

V. Závěr a náklady řízení

44. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 11. května 2022

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu